

práva služebnosti čerpání vody a vodovod nabyt však Dr. A. Sch. zároveň právo k zařízení předchůdci jeho za účelem výkonů této služebnosti zřízeným, bez nichž služebnost nelze vykonávat. Jsou to práva §§ 496 a 497 obč. zák. uvedená. Nabyt proto Dr. A. Sch. zejména také práva vlastnického k potrubí, čerpacímu zařízení, reservoirům a elektrickému vedení. Tím ovšem nenabyt Dr. A. Sch. žádného práva k půdě, na které předměty ty se nacházejí, nýbrž nabyt práva zařízení ta mít, jich používat a s nimi jako svými nakládat a majitelé pozemků jsou povinni výkon těchto práv na své půdě snášeti.

Čís. 14192

V rozlukovém řízení neplatí zákaz novot v opravném řízení, pokud jde o zjištění, zda uplatňovaný a nižšími stolicemi uznaný rozlukový důvod jest opodstatněn, platí však, kdyby šlo o to, aby se v opravném řízení přiváděly v platnosti nové skutečnosti, jimiž má býti důvod rozluky dokazován.

(Rozhodnutí ze dne 22. února 1935, Rv I 2016/33.)

Žalobě o rozluky manželství nižší soudy nevyhověly, o d v o - l a c í s o u d z těchto důvodů: Po stránce právní přicházejí zde v úvahu dva důvody pro rozluky manželství, hluboký rozvrat (§ 13 lit. h) rozl. zák.), opětovné urážky na cti (§ 13 lit. e) téhož zákona). Skutečnostmi ve sporu prokázanými není oprávněn úsudek, že nastal tak hluboký rozvrat, že na manželích nelze spravedlivě požadovati, aby setrvali v manželském společenství. Okresní soud v P. usnesením ze dne 22. ledna 1930 povolil stranám spor vedoucím dobrovolný rozvod od stolu a lože k souhlasné jejich žádosti. Usnesení toto bylo vypraveno teprve 23. března 1930. Žalovaná psala tudíž dopis ze dne 16. března 1930 žalobci dříve, než jí bylo doručeno soudní usnesení o rozvodu manželství. Žalovaná, třeba dopisem ohraňuje se proti tomu, že by chtěla k žalobci se vrátiti, přece celým obsahem dopisu dává na jevo, že lituje, že došlo k rozvodu, že by byla ochotna obnoviti manželské společenství, kdyby žalobce jí podal k tomu ruku. Pokud nastal rozvrat manželský, byl tento rozvrat převážně zaviněn žalobcem samým. Žalobce sám v žalobě udává, že oženil se se žalovanou, aby jeho nedospělé děti z prvního manželství měly matku. Žalobce tvrdí, že žalovaná ujišťovala ho svou náklonností k dětem. O tom, že by žalobce si byl vzal žalovanou z lásky, žalobce ani nemluví. Jest proto věrohodné, že žalobce choval se k žalované více jako k hospodyně a placené síle než jako k manželce. Jsou-li v jedné rodině nedospělé děti z různých manželství, jest přirozené, že dochází k rozmíškám, poněvadž rodiče zřídka kdy cítí stejnou lásku ke všem dětem. Avšak žaloba není ani z důvodu § 13 lit. e) rozl. zák. oprávněna. Pokud žalovaná dopustila se proti žalobci urážek na cti za trvání manželského spoluzití, dlužno je omluviti rozčilením nad příkořím utrpěným se strany žalobce. Ani dopisy v tomto směru předložené nejsou dostatečným základem pro rozluky manželství, třeba obsahují četné urážky žalobce. Prvý soud právem z obsahu těchto dopisů usuzuje, že žalovaná,

třeba píše pravý opak, dopisy těmito dává na jevo, že dosud nezbavila se touhy po soužití se žalobcem. Není zjevný úmysl žalované, aby rozsah těchto dopisů přišel ve známost osobám cizím. Tím by ovšem dopisy tyto nepozbyly povahy urážek na cti, avšak přece dlužno je posuzovati mírněji. Dopisy ty psány byly ve značných časových intervalech v době od 16./3. 1930 do 4. ledna 1932. Žalovaná patrně občas cítila neodolatelnou touhu ulehčiti svým bolestným citům nad ztrátou rodinného štěstí a v takových náladách psala dopisy.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Řízení ve sporech rozlukových jest sice ovládáno dle předpisu § 10 nař. min. sprav. ze dne 9. prosince 1897 čís. 283 ř. z. zásadou vyhledávací, ale jenom potud, pokud důvody pro manželskou rozluku uváděné mají býti objasněny. Citovaným nařízením se soudu současně ukládá, aby uplatňované důvody byly přísně zkoumány a platné manželství aby proti každému svévolnému odporu z úřední povinnosti bylo vzato v ochranu. Z toho plyne, že zákaz novot v opravném řízení neplatí, pokud jde o zjištění, zda uplatňovaný a nižšími instancemi uznaný důvod jest opodstatněn. Platí však zákaz ten tam, kde by šlo o to, aby v řízení opravném k platnosti se přiváděly nové skutečnosti, jimiž důvod rozluky má býti dokazován. Nelze proto ve smyslu § 504 c. ř. s. přihlížeti ke skutečnostem teprve v dovolání uplatňovaným, že dle lékařského nařízení bylo nutno, aby žalobce pro hochu Miloslava vyhledal nový pobyt v soukromí, což stalo se pak u B., a nyní uplatňuje se proto, aby v nesprávném chování se žalované k dětem doličován byl manželský rozvrat. Dovolací důvod nesprávného posouzení právního neobstojí. Dovolací soud plně schvaluje závěry, jež činí soud odvolací, jak s hlediska uplatňovaného rozlukového důvodu rozvratu, tak s hlediska ubližování na cti (lit. e) a h) § 13 rozl. zák.). Rozvrat manželský, nastal-li, byl přivoděn převážnou měrou žalobcem samotným, který nechoval se k žalované jako ke své manželce, rodinu zanedbával a dopouštěl se nevěry, jak z jeho chování se k B., s níž nyní bydlí sdíleje domácnost i s jejím otcem, dlužno usuzovati. Správně vyložil odvolací soud také obsah korespondence, na niž žalobce se odvolává, chtěje prokázati rozlukový důvod lit. e) § 13 rozl. zák. a poukazuje se po té stránce dovolatel na příléhavé důvody napadeného rozsudku.

Čís. 14193.

Zásada § 364 b) obč. zák. má místo i při provádění stavby vlastníkem na jeho pozemku, byly-li poškozeny půda neb stavení sousedovotím, že pozbyly opory.

Ručení stavebníkovo za náhradu škody nepředpokládá zavinění, nýbrž jest ručením za výsledek.

Předpis tento se vztahuje jen na vlastníka pozemku a nelze jej rozšiřovati na stavitele. Stavitel by ručil za náhradu jen podle všeobecných předpisů o náhradě škody.

(Rozh. ze dne 22. února 1935, Rv II 7/35.)